

De Ster

ELDER SPENCER W. KIMBALL

Juni 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 6

INHOUD:	Blz.
Een Apostel bezoekt de Zendingen in Europa	163
Amerikaanse Oudheidkunde en het Boek van Mormon (Vervolg)	166
Tot Ziens... Elder John Vandertoolen .	170
Een Profeet bezoekt het gebied van de Stille Oceaan	172
Onze Zonnehoek ... verzorgd door J. Westerduin	175
Het Toverwoord... door Janet Craig . .	179
Eenzame Zaligheid	183
Voormalig President van de Nederlandse Zending overleed te Salt Lake City	184
Uit Dankbaarheid, naar Wendell Ashton	186
Muziek in onze Zending ... verzorgd door Elder A. L. Lyon	188
Gebeurtenissen in de Zending	189
Moeder	192

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Een Apostel

bezoekt de Zendingen in Europa.

© NLANGS ontvingen wij het verheugende nieuws, dat Elder Spencer W. Kimball een reis naar Europa zou gaan maken om de verschillende zendingen hier te bezoeken. In Juli zal hij naar Nederland komen om hier met de zendelingen en de leden der Kerk te vergaderen en woorden van wijsheid en inspiratie achter te laten.

Op 24 Juli 1955 zal Elder Kimball het nieuwe Kerkgebouw te Rotterdam-Noord inwijden gedurende een dienst aldaar. 24 Juli is wel een zeer goede datum voor deze gebeurtenis, het zal die dag 108 jaren geleden zijn, dat de eerste Pioniers het hedendaagse Salt Lake City bereikten onder de leiding van Brigham Young.

Menigeen zal wel bekend zijn met de persoonlijkheid van Elder Kimball. Als een lid van de Raad der Twaalven is hij een zeer bekend persoon en ook door zijn stuwende kracht en buitengewoon goede leiding, die hij geeft tot het bevorderen van de toestand der Amerikaanse Indianen. Zijn buitengewone nederigheid maakt, dat een ieder hem ten zeerste respecteert. Hij is een onvermoeid leraar van het Evangelie en geeft al zijn krachten en talenten om het Koninkrijk van God hier op deze aarde op te bouwen. Is het dan ook wonder, dat waar Elder Kimball gaat, de mensen hem dadelijk in hun harten sluiten?

Spencer Woolley Kimball werd op 28 Maart, 1895 te Salt Lake City geboren. Zijn vader was Andrew Kimball, een zoon van President Heber C. Kimball, zijn moeder was Olive Woolley Kimball. Toen Elder Kimball 3 jaren oud was verhuisde hij met zijn ouders en verdere familieleden naar Arizona. Als het zesde van elf kinderen groeide hij daar op een kleine farm op. Elder Kimball bleef in Arizona totdat hij tot het Apostelschap werd geroepen in 1943.

Hij was een leider op het gebied van sport, in het sociale leven en ook gedurende zijn studietijd. Aan de Gila Academie was hij een lid van het Basketball Manschap en ook was hij Voorzitter van de Studenten Vereniging. Hij beëindigde zijn schoolopleiding aan de Universiteit van Arizona. Acht jaren was hij met het bankwezen verbonden en later stichtte hij zijn eigen firma als makelaar in onroerende goederen en verzekeringen.

Zijn dienst in de Kerk begon al op jeugdige leeftijd. Hij diende als President van de Diakenen in zijn gemeente en was leraar in de Zondagsschool. Hij volbracht een zending van drie jaar in de „Central

States Mission” onder Samuel O. Benion. Vele jaren wijdde hij aan het ambt van Raadgever in het Presidentschap en als President van de „Mount Graham Stake” en op 7 October 1943, werd hij als Apostel aangesteld.

Ook in het sociale leven is Elder Kimball een vooraanstaand figuur. Hij heeft ook daar vele jaren in belangrijke posities gediend o.a. in de Rotary Club, Commitee's ter bevordering van het Onderwijs en in vakverbonden.

Het huwelijk van Elder Kimball en Camilla Eyring werd met drie zoons en een dochter gezegend. De Kimballs hebben nu meer dan een dozijn kleinkinderen met wie Elder Kimball graag samen is, vooral als zij allen om de piano staan te zingen begeleid door de Apostel. Elder Kimball heeft een buitengewoon goed begrip voor de mensen van onze tijd, dit begrip gebruikt hij onzelfzuchtig en tot opbouw van ons allen.

Elder Kimball zal op zijn toer door de tien Europese zendingen door zijn vrouw vergezeld worden. De s.s. „Queen Mary” bracht Elder Kimball en zijn echtgenote over de Atlantic en zij zullen achtereenvolgens de volgende zendingen bezoeken: Noorwegen, Zweden, Denemarken, Finland, Oost-Duitsland, West-Duitsland, Frankrijk, Zwitserland, Nederland en Engeland en daarna op 22 September met de s.s. „Queen Elizabeth” naar de Verenigde Staten terugkeren.

* * * * *

Attentie

Attentie

De volgende vergaderingen zullen gedurende het bezoek van Elder Spencer W. Kimball onder zijn leiding in de verschillende districten van de Zending gehouden worden. Alle leden, onderzoekers en vrienden wordt aangeraden zoveel als mogelijk deze vergaderingen bij te wonen. Elder Kimball is een buitengewoon goed spreker en hij zal vele waardevolle instructies en inlichtingen voor ons hebben. Hier volgt een rooster voor de vergaderingen, zoals deze gehouden zullen worden in elk van de zeven districten:

- Amsterdam** Zondag 17 Juli 1955. 's Middags 4 uur.
Districts-Conferentie.
Woensdag 20 Juli, 1955, 's Avonds 7.30 uur
Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtena-
ressen Vergadering.
Weteringschans 101, Amsterdam.

Antwerpen Vrijdag 22 Juli 1955. 's Avonds 7 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering en 's Avonds 8 uur Districts-Conferentie, Frankenlei 8, Antwerpen.

Arnhem Maandag 18 Juli 1955. 's Avonds 7 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering en 's Avonds 8 uur Districts-Conferentie, Prins Hendrikstraat 36, Arnhem.

Groningen Dinsdag 19 Juli 1955. 's Avonds 7 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering en 's Avonds 8 uur Districts-Conferentie Poelestraat 54, Groningen.

Den Haag Zondag 17 Juli 1955. 's Morgens 9 uur Districts, Priesterschaps Vergadering. 's Morgens 10.30 uur Zondagsschool Conferentie.

Donderdag 21 Juli 1955. 's Avonds 8 uur Districts-Conferentie.

Zaterdag 23 Juli 1955. 's Avonds 7.30 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering.

Alle vergaderingen worden gehouden: Loosduinsekade 11, den Haag.

Rotterdam Zaterdag 16 Juli 1955. 's Avonds 7.30 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering Oosteinde 73, Rotterdam-N.

Zondag 24 Juli 1955. 's Morgens 10 uur Districts-Conferentie Bas Jungeriusstraat 121, R'dam-Zuid. 's Middags 4 uur Inwijdingsdienst van het nieuwe gebouw te Rotterdam-Noord (Oosteinde 73).

Alle leden van de zending zijn vriendelijk uitgenodigd deze bijzondere vergadering bij te wonen.

Utrecht Vrijdag 15 Juli 1955. 's Avonds 8 uur Priesterschap, Z.H.V., Ambtenaren en Ambtenarissen Vergadering.

Maandag 25 Juli 1955. 's Avonds 8 uur Districts-Conferentie Wittevrouwensingel 92, Utrecht.

Amerikaanse oudheidkunde en het boek van Mormon

door Milton R. Hunter

*

DE prachtige oudheidkundige vondsten te Palenque in het Usumacintadal — heel in het bijzonder het kruis en de Egyptische aard van begrafenissen, de beroemde ruïnes van het Rijk der Mayas te Honduras en Guatemala en die te Copan, Uaxatun en Quiriga, getuigen allen, dat de door het Boek van Mormon naar voren gebrachte feiten aangaande een hoge beschaving in het oude Amerika waar zijn. Wijlen Dr. Sylvanus G. Morley handhaafde zijn mening, dat de Maya geschiedenis tot 300 jaren v. C. terugvoert en hun pre-historische geschiedenis tot ongeveer 3000 v. C. De eerste datum zou dan ongeveer de tijd der Nephieten zijn en de laatste zou dan helemaal naar de tijd der Jaredieten teruggaan.

Als men over deze fantastische oudheidkundige gebouwen in Mexico nadenkt, dan komt men tot de conclusie, dat deze niet de verbazingwekkende ruïnes van Peru, Ecuador en Bolivië overtreffen. Ontelbare gebouwen zijn hier bloot gelegd en sommigen zijn gereconstrueerd. Duizenden graven zijn geopend en daaruit kwamen de schitterendste en artistiekste gouden, zilveren en koperen werken te voorschijn,

benevens waardevolle edelstenen. Ook werden in de graven vele stukken gevonden uit prachtig kant, rijke wollen stoffen, katoen en fijngesponnen linnen. Het is een feit, dat vele onderzoekers hun mening handhaafden, dat er geen beschaving ter wereld bestond met een grotere cultuur dan de voorgangers der Inka beschaving. Sommigen zeggen dat ook hier de beschaving uit ongeveer 3000 v. C. dateert. A. Hyatt Verrill zegt b.v.: „Niet tegenstaande de hoge ontwikkeling van de kunst, bouwkunde, astronomie en regering, die door de Azteken, Inkas en Mayas bereikt werd, waren deze vergeten rassen, die zonder twijfel ouder waren, op een hogere trap.” Van het Chibcha District tot het Noorden van Chili zijn vele stammen tot civilisatie gerezen, verdwenen en vergeten voordat de eerste Montezuma of Inka er ooit kwam.

Over het algemeen vinden wij, dat als een ras heel buitengewoon ontwikkeld op een zeker gebied is, dat het dan op een ander zeer achterlijk is. De Chimus blijken echter meester van alle vakken geweest te zijn. Hun textiel, heel in het bijzonder hun kant, is een prachtig voorbeeld van hun weef-

kunst. Hun mozaïek en hun kunstwerken uit paarlemoer zijn iets buitengewoons. Vele van deze vondsten zijn prachtige voorbeelden van een hoogontwikkelde beschaving. Wij vinden vazen, schalen, ceremonieele voorwerpen, borstplaten, houten gebruiksartikelen. Wij vinden voorwerpen uit klei en been, die buitengewoon kunstig versierd zijn met paarlemoer, rode schelpen, gekleurde stenen en waardevolle metalen. Vele van hun mantels, uit fantastische weefsels vervaardigd, zijn geheel met goud en zilver versierd en ook met paarlemoer en andere kleurige schelpen.

Zelfs in hun gewone artikelen uit metaal brengt de Chimus buitengewoon grote aanleg aan de dag en een zeer fijne smaak. Het metaal werd gegoten, gehamerd, geëst, gegraveerd, geperst, geslagen, gesponnen of in velerlei andere manieren bewerkt, soms zelfs door lassen en solderen. Het is een feit, dat de moderne bewerking van metaal al door de Chimus beoefend werd.

Wij weten, dat het Boek van Mormon de periode van de Toren van Babel tot 421 n. C. behandelt. Gedurende deze periode heeft het oude Amerika de grootste vorderingen gemaakt in de verschillende handwerken, zoals het beschreven wordt door de heer Verrill. Wij weten ook, dat het Boek van Mormon zich op feiten beroept zoals deze:

(De Jaredieten hadden)... allerlei vruchten, graan, zijde, fijn

linnen, goud, zilver en kostbaarheden. (Ether 9 : 17).

(De Nephieten en de Mulekieten hadden ook in overvloed)... kleinvee, runderen, van alle soorten mestvee, en tevens van graan en goud en zilver en kostbaarheden en zijde, fijn getweerd linnen en van alle soorten goed eigengeweven laken.

(Alma 1 : 29).

En weer lezen wij: ... Ziet er waren alle soorten goud in deze beide landen, evenals zilver en alle soorten kostbare ertsen, en er waren ook bekwame werklieden, die alle soorten erts zuiverden en bewerkten; en op deze wijze werden zij rijk. Ziet hunne vrouwen arbeidden en sponnen en vervaardigden allerlei stoffen, fijn linnen en laken van elk soort om hun naaktheid te bedekken.

(Helaman 6 : 11; 13).

Deze oudheidkundige overblijfselen passen heel zeker in het tijdperk der Jaredieten, Nephieten en Mulekieten, zoals het Boek van Mormon dan ook beweerd, zo spreekt de archeologie als het ware uit het stof om te getuigen, dat het Boek van Mormon de waarheid is — dat het het Woord van God is.

Het tweede bewijs, dat het Boek van Mormon waar is, zijn de geschriften van de Indiaanse geschiedschrijvers uit de zestiende eeuw. Toen de Spaanse veroveraars en de Katholieke vaders Mexico en Yucatan binnen kwamen, hadden de Indianen vele boeken — zelfs uitgebreide bibliotheken. Vele Indianen konden

lezen en schrijven en waren in vele opzichten meer ontwikkeld als hun Europese veroveraars. Opdat zij het „verdorven afgodendom van de Indianen” zouden kunnen vernietigen, hebben de Katholieke geestelijken zoveel als mogelijk de Indiaanse boeken vernietigd en hebben zodoende ook alle bibliotheken laten verdwijnen en daarmee alle verslagen aangaande die beschaving verwoest. Deze vandalistische daad heeft een enorm verlies in de Indiaanse geschiedenis te weeggebracht en laat ons nu op vele punten in het duister.

Gelukkig zijn er drie of vier manuscripten, door Indiaanse geschiedschrijvers vervaardigd, bewaard gebleven en aan de Spaanse vernietiging ontkomen. Gedurende de laatste jaren zijn deze in het Engels uitgegeven. Een dezer manuscripten dateert uit 1554 en is in de Quiché-Maya taal van Guatemala geschreven. De titel van dit boek is: „Het Recht der Heren van Totonicapán.”

Op verzoek van de Quiché Indianen heeft Dionisio José Chonay, een Katholieke priester, dit dokument in 1834 van de oorspronkelijke taal naar het Spaans vertaald. De eerste Engelse uitgave was door Delia Goetz en werd in 1953 uitgegeven. Alhoewel Dr. M. Wells Jakeman enige uittrekselen van deze Spaanse vertaling al in 1945 in het Engels liet verschijnen was dit toch de eerste keer, dat een dergelijk werk in het Engels uitgegeven werd.

De Totonicapá beweerd, dat de voorouders van de Quiché-Maya van het andere deel van de oceaan kwamen, waar de zon opgaat, een plaats die genoemd wordt: Pa Tulán, Pa Civán (betekent Overvloed). En dan sluiten de schrijvers van de Totonicapá het verslag als volgt: „Nu op de achtentwintigste September vijftienhonderdvierenvijftig tekenen wij dit getuigenis waarin wij de overleveringen van onze voorouders opgeschreven hebben, die van een ander deel van de zee kwamen van Civan-Tulan dat Babyionië begrensd.”

Deze beweringen stemmen geheel zeker met de beweringen van het Boek van Mormon over een. Wij weten, dat Nephi en zijn broederen een schip bouwden in het land, dat zij „Overvloed” noemden. Een land, dat aan de zuidoostelijke kust van Arabië lag en aan Babyionië grensde. Van daar zeilden zij naar Amerika.

De Totonicapán beweerd ook, dat hun oorspronkelijke profeet en leider een heel eigenaardig instrument van God ontvangen had; zij noemden het Giron-Gagal en door de macht van dit instrument werden de mensen naar hun nieuwe land geleid. — Wij herinneren U aan de Liahona, die aan Lehi gegeven werd.

Nog een ander boek van de Quiché-Mayas is de Popol Vuh. Dit boek gaat meer in detail dan de Totonicapán en werd tussen 1554 n. C. en 1558 n. C. vervaardigd. Zoals het boek op het ogenblik bestaat bevat het over 200 blad-

zijden. Het zou een verslag van de Lamanietische geschiedenis en godsdienst genoemd kunnen worden, zoals het Boek van Mormon een verslag van de Nephieten is. Met het oog op dit boek schreef Brasseur de Bourbourg:

„De Popol Vuh blijkt gedeeltelijk uit oude overleveringen en gedeeltelijk uit uittrekselen van de heilige boeken der Quichés te bestaan. Dit manuscript werd met grote kunst in het Quiche geschreven. Dit moet door een prins of iemand van koninklijke afkomst geschied zijn, die alle feiten verzameld heeft nadat de Spanjaarden alle andere boeken vernietigd hadden.”

De Popol Vuh werd het eerst naar het Engels vertaald door Delia Goetz en Sylvanus G. Morley en in 1950 uitgegeven. In dit boek van de Quiché-Maya Indianen van Guatemala worden de volgende verslagen uitgebracht: De schepping der wereld, de oorsprong van de mens, de zondvloed, de spraakverwarring, en de reis van hun voorouders over het grote water van het Oosten. Het brengt ook het feit naar voren, dat de landverhuizers door een eigenaardig instrument geleid werden, de Pizom Gagal (Liahona). Zo zien wij dus hoe de Popol Vuh de mooiere en vollediger verslagen van het Boek van Mormon ondersteund.

Het derde boek werd door de Indianen van Guatemala geschreven: De Geschiedboeken der Cakchiquels. Dit boek getuigt ook van de leerstellingen van het

Boek van Mormon. De geschiedschrijvers van de Chakchiquels waren afstammelingen van de Quiché-Mayas. Wij lezen in hun geschriften:

„Ik zal het verslag van onze eerste vaders en grootvaders schrijven, ... die van de andere kant van het water kwamen uit het land Tulan (Overvloed) ... Zo waren er vier families, die in Tulan aankwamen, die tot ons het Cakchiquel volk zeiden: Oh, onze zonen!”

„Het grootste boek van de Indiaanse geschriften uit de zestiende eeuw zijn de „Werken van Ixtlilxochitl”, dit boek werd omstreeks 1600 n. C. door een Azteken prins met dezelfde naam verrat, deze prins woonde in de nabijheid van het hedendaagse Mexico City. Deze Indiaanse schrijver beweert, dat het oude Amerika door drie afzonderlijke groepen bevolkt is geworden. De eerste kolonisten worden de „Ouden” of de „Reuzen” genoemd en ook wel de eersten der Tulteken. Hij zegt, dat zij van de Toren van Babel afkomstig waren en deze grote reis deden in de tijd van de spraakverwarring. Zij kwamen van het Oosten over de oceaan naar dit land. Vele onderdelen van hun geschiedenis, zoals zij door Ixtlilxochitl beschreven worden stemmen heel zeker met de geschiedenis van de Jaredieten overeen zoals wij deze in het boek van Ether lezen.

De tweede groep kolonisten wordt door Ixtlilxochitl als de Tulteken beschreven. Zijn ver-

slag van dit volk is heel wat korter en toch stemt het met de geschiedenis van de Nephieten overeen. Deze geschiedschrijvers vertellen van de laatste grote strijd tussen deze twee volkeren en de data corresponderen met die van het Boek van Mormon.

De derde groep, die Ixtlilxochitl de Olmeken noemt, kunnen wij als de Mulekieten herkennen. Deze laatste groep vernietigde de

eerste kolonisten. Deze gebeurtenis doet ons aan Conriantum denken, de laatste Jarediet, die zei de laatste negen maanden van zijn leven in gevangenschap bij de Mulekieten doorbracht. Ixtlilxochitl vertelt zelfs van het vermengen van de Olmeken en de Tulteken (Nephieten en Mulekieten) en de overheersing van de Tulteken beschaving. Dit is in overeenstemming met het Boek van Mormon verslag.

* * * * *

Tot ziens . . . .

JEZUS bezigde deze woorden toen Hij tot Zijn en Uw Vader opvoer. Misschien heeft Hij deze woorden niet gebruikt, maar dat maakt geen verschil. Toen Hij sprak: „Waakt en bidt want Ik zal weder tot U keren,” meende Hij ook werkelijk, dat de tijd zou komen, dat Hij terug zou keren. Zijn aardse zending was voorlopig geëindigd, Zijn taak was volbracht. Hij had het Koninkrijk van Zijn Vader opgericht en ging nu terug naar de Vader. Het rentmeesterschap over de aarde gaf Hij aan Zijn broeders en zusters, een verantwoording, welke wij maar al te vaak verwaarlozen.

Het woordje „verwaarlozen” doet mij aan een verhaal denken, dat ik onlangs hoorde. Het ging over een man, die nooit een be-

trekking kon houden omdat hij niet goed wist, wat hij wilde. Op een dag toen hij weer in de straten van zijn stad ronddwaalde, ontmoette hij een oude priester, die hem vroeg wat hij deed. De man vertelde, dat hij zonder werk was. De priester had een goede gedachte en besloot een stuk land te kopen. Het land was erg onverzorgd, ruw en verwaarloosd.

Oude boomstronken, stenen, stukken hout en afval lagen overal verspreid. De priester ging naar de man en vertelde hem, dat hij een stuk land gekocht had en vroeg of hij het wilde hebben. Hij mocht er alles mee doen, wat hij maar wilde. De man dankte de priester van harte en ging aan het werk. Maanden gingen voorbij en men zag deze man niet meer in de straten rond

hangen. — De oude priester was benieuwd hoe hij het maakte en daarom begaf hij zich op een goede dag op weg om een bezoek af te leggen bij de oude man. Toen hij bij de plaats aankwam was het een lust om te zien hoe alles netjes verzorgd er bij stond. Het verwaarloosde land was tot een waar Paradijs veranderd. De priester stapte op zijn vriend af en zei: „Jongen, met Gods hulp heb je het er netjes afgebracht!” De vriend keek hem verontwaardigd aan en zei: „Ja!! Maar je had het moeten zien toen de Heer het alleen in handen had!”

Hier kunnen wij zien, dat God ons nodig heeft om Zijn werk hier op aarde te doen. Het is een groot voorrecht om te weten, dat Onze Hemelse Vader ons de gelegenheid geeft om iets voor Zijn Kerk en Koninkrijk te doen. Christus heeft ons allen het rentmeesterschap gegeven! Wat zouden wij Hem moeten vertellen, als Hij plotseling dit rentmeesterschap terug zou eisen? Zouden wij Hem een goed rapport kunnen geven?

Met plezier en blijdschap heb ik in de Nederlandse Zending gewerkt. Ik heb veel liefde van U ondervonden en wilde U daarvoor hartelijk danken. Ik vond het een groot voorrecht om hier in Holland voor mijn Hemelse Vader te mogen werken. Door Uw getuigenissen is het mijne aangaande de waarachtigheid van het Evangelie versterkt geworden en U heeft een heel bijzondere plaats in mijn hart ingenomen. Nu, ik zeg niet tot ziens

om later terug te komen en verantwoording te vragen! Maar ik wil U graag als mijn vrienden, mijn broeders en zusters houden. Als wij eeuwige vreugde willen beërven, moeten wij de dingen doen, die God van ons verlangt. Want ziet dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden om God te ontmoeten, ziet de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

Nu, zoals ik U reeds heb gezegd, verzoek ik U daar gij zovele getuigenissen ontvangen hebt, dat gij de dag Uwer bekering niet tot het einde uitstelt want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons voor de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, een nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht. Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal mij tot mijn God wenden. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen; want dezelfde geest, die Uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om Uw lichaam in de eeuwige wereld te bezitten.

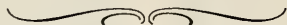
(Alma 34 : 32-34).

Als wij altijd aan deze woorden van de profeet Alma denken, dan zien wij elkaar weer op aard of in Gods Vaderhuis.

Moge God U allen zegenen is de wens en de bede van Uw broeder in het Evangelie,

Elder John A. Vandertoolen.

Een profeet bezoek het gebied van de Stille Zuidzee

VOOR het eerst in de geschiedenis van de kerk heeft een President een bezoek aan het Zuidzeegebied en de leden van de kerk aldaar gebracht.

Duizenden Heiligen, op deze prachtige met palmen begroeide eilanden, juichten de Profeet toe. Gedurende vijf weken in Januari en Februari zouden hij en zijn reisgenoten bij hen blijven en vreugde en inspiratie achter laten. Pres. McKay werd vergezeld door zijn liefvallige vrouw, Emma Ray Riggs McKay en Ouderling Franklin J. Murdock, President van de „Highland Stake”, die als secretaris voor deze reis diende. De aankomst van Pres. McKay in de Zuidzee-eilanden werd door een sterke storm vertraagt. Hun vliegtuig was gegrond op de Canton-eilanden, waar het even een onderbreking had gemaakt om te tanken. Toen de storm zuidwaarts draaide steeg de grote vogel met Pres. McKay weer op en wendde zich tot de plaats van zijn bestemming, de Fiji-eilanden. Ondertussen woedde ook daar een vreselijke storm en er moest een omweg gemaakt worden. Plotseling draaide de storm en

was het veilig om op de eilanden te landen. Het was wel een dramatisch begin van de zending van Pres. McKay en zijn gezelschap. Toen zij uit het vliegtuig stapten waren de zwarte vlaggen van Stormwaarschuwingsdienst nog overal in top. Iedereen was verwonderd, hoe een dergelijke storm op eens kon verdwijnen. Zoals Pres. McKay zelf zegt, gebeurde er iets heel ongewoons.

Fiji.

Het gezelschap van Pres. McKay ontmoette daar tot hun grootste verbazing achtentwintig Heiligen onder de leiding van twee zendingen. Zij hielden een openluchtvergadering waar de President hen toesprak en zij plannen maakten om een stuk land te kopen om er een klein Kerkgebouw op te plaatsen. In de buurt was er een Lepra-Kolonie aldaar zegende Pres. McKay Zuster Sally Skipps. Zuster Skipps is al een heel oude bekende van Pres. McKay, hij ontmoette haar gedurende zijn reis in 1921. — Suoa is het middelpunt van de Fiji-eilanden. Indianen en de bewoners van Tonga

en Samoa vermengen zich hier met Europeanen en Oosterlingen.

Tonga.

Te Nukualofa op Tonga werden vele erediensden voor de President gehouden, o.a. werden er vele dansen door de verschillende stammen vertoond. President McKay werd ook met een bijzondere drank verrast. Deze drank wordt uit fijngestampte „Kava” wortels met water bereid en is erg verfrissend. De Liahona Academie op Tonga, die door de Kerk onderhouden wordt, toonde een geweldige vooruitgang. Toen de reizigers in Vavau aankwamen hadden de leden niet alleen feesten voorbereid maar ook zich zelf. Velen hadden dagen gevast en gebeden, dat zij waardig mochten zijn om in tegenwoordigheid van een Profeet van de levende God te staan. — De kroonprins van Tonga ging met de President aan boord van het s.s. Tofua om zijn wereldreis te beginnen.

Het was de bedoeling van de President om ook het eiland Niue even aan te doen op zijn weg naar Samoa. Het weer was echter te slecht om de kust te benaderen en zo dicteerde Pres. McKay een boodschap voor de leden van de kerk op dit kleine eiland in de Stille Zuidzee.

Samoa.

Toen het schip in Pago Pago (Amerikaans Samoa) aankwam ging het in een zeldzaam lagoon voor anker. Dit lagoon wordt

door de krater van een oude vulkaan gevormd. Rijk tropisch gewas versiert de kust. Gedurende een vergadering was de ingeborene vertaler van President McKay zo ontroerd, dat hij zijn tranen niet kon weerhouden. Te Apia werd nog een Kava-drankceremonie voor President McKay gehouden en werd deze verkwikkende drank wederom voor hem en zijn gezelschap bereid. Deze ceremonie duurde een heel uur en de stamhoofden van Samoa namen er deel aan. — Een interessante gewoonte van de leden van de kerk in Samoa werd door het gezelschap van de President opgemerkt. Iedere morgen groeten de leden van de gezinnen zich met een lied voor hun morgengebed. — Te Sauniatu bereidde het fantastische tropenlandschap een geweldige achtergrond voor een wit monument dat de bezoekers herinnert, dat Pres. McKay hier in 1921 een bezoek bracht toen hij nog als Apostel diende. Pres. McKay was diep ontroerd over dit monument.

Tahiti.

Aan het einde van een zeer goed bezoek aan Tahiti zei President McKay, dat de vooruitzichten daar nog nooit van te voren beter zijn geweest. Waar de zendelingen vroeger altijd tot het Frans beperkt waren, mogen zij nu in het Engels onderwijzen.

Nieuw Zeeland.

Voor de tweede keer in vierendertig jaren bracht Pres. McKay

een bezoek aan Nieuw Zeeland en hij zei, dat het net was alsof hij „Thuis kwam”. De vooruitgang van de nieuwe Landbouwkundige Academie van de kerk aldaar, was groter dan men had verwacht. De leden van de Kerk werken er haast dag en nacht aan en er zijn velen, die bij wijze van spreken een twee-jarige zending vervullen. Deze Academie zal een grote aanwinst voor de Kerk zijn en zal 680 leerlingen de kans geven om meer kennis te verkrijgen. Pres. McKay dankte ook het Gouvernement van Wellington voor hun buitengewone medewerking. In Nieuw Zeeland is er een groot religieus feest, de „Hui Tau”, dat ieder jaar gehouden wordt. Pres. McKay zei dat dit feest een van de drie grootste religieuze feesten ter wereld was. De andere twee waren de Generale Conferenties van de Kerk in Salt Lake City en de Passie Spelen te Oberammergau in Duitsland.

Australië.

Te Sydney, Australië, wachten 300 leden van de Kerk op het vliegveld om Pres. McKay te ontvangen. Sommigen kwamen helemaal van Tasmanië, ongeveer 700 mijlen van Sydney verwijderd. Van Sydney vertrokken men naar Brisbane, enige hon-

derden mijlen ten noorden. Daar vergaderde Pres. McKay met ongeveer duizend leden in het Lumons Hotel. Te Ipswich legde de President de hoeksteen voor een nieuw kerkgebouw. Terug op weg naar Brisbane werd even een kleine pauze gemaakt om enige „Koala Beren” te zien.

Per lucht ging Pres. McKay naar Adelaide in het Zuiden van Australië. Daar vergaderde hij met enige honderden leden van twee Australische Staten. Ook hier waren enkelen aanwezig, die haast 1000 mijlen afgelegd hadden om bij deze gelegenheid aanwezig te zijn. De vergaderingen te Melbourne en later weer te Sydney brachten deze tour, die zeker geschiedenis zal maken, tot een einde. Pres. McKay, Zuster McKay en Elder Murdock vlogen via Honolulu en over de grootste oceaan ter wereld naar huis.

Deze vermoeiende reis werd in goede tijd volbracht en zoals altijd, liet Pres. McKay vele dui-zenden ontroerde Heiligen, ontelbare vrienden en een kerk, die dichter bij elkaar gekomen was achter. Op het gehele wereldrond kunnen de Heiligen met vernieuwde dankbaarheid zingen:

„WIJ DANKEN U HEER
VOOR PROFETEN”.

Werp Uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.

(Prediker 11:1)

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door J. Westerduin

Beren over Boord!!

ER was helemaal geen wind toen het schip de haven verliet en toch schudde Jan, de scheepsjongen, met zijn hoofd en keek naar de wolken. „Kan je die lelijke lucht zien?” vroeg hij Andie. „Wij krijgen vast een geweldige storm.”

De volgende morgen stond er een flinke wind en de geweldige golven deden het kleine schip van de éne kant naar de andere rollen. De passagiers bleven in hun hutten en de kapitein gaf orders, dat alles wat nog los stond vastgesjord zou moeten worden.

Andies vader, die wilde dieren uit Malakka naar Amerika bracht, zag toe, dat elke kooi goed vast stond opdat ze met het rollen van het schip niet heen en weer zouden gaan schuiven. Andie hielp zijn vader flink. De herrie in het ruim was oorverdovend. De apen schreeuwden, de tijgers lagen te grommen en de leeuwen brulden er maar op los; de vogels maakten net zoveel lawaai als alle andere dieren bij elkaar.

Toen Andie en zijn vader met dit werk klaar waren kreeg Andie van zijn vader een stuk touw. „Hier,” zei de vader, „dit is voor de twee kooien aan dek. Je kunt dat wel even alleen doen.” „Maar vader,” protesteerde Andie, „kijk eens naar dit touw, het is helemaal versleten, dat zal nooit houden!” „Dat is alles wat er nog is. Ga maar vlug en sjoer die twee kooien vast anders gaan ze nog over boord. Ik zal straks wel een beetje touw van de kapitein gaan lenen.”

Andie ging naar dek waar de twee kooien stonden. Er was geen plaats in het ruim dus hadden ze aan dek moeten blijven staan. In de ene kooi lagen twee grote beren tegen elkaar aangedrukt; in de andere het zesmaanden oude berenjong, dat zich helemaal in een hoekje verkropen had.

„Arm kereltje,” zei Andie, terwijl hij zijn armen even door de tralies stak om even over de zwarte vacht te strijken. „Ben je bang?” Het beertje drukte zich zo dicht tegen Andie aan als het maar kon. „Ik zou je graag meenemen om met je te spelen, maar daar heb ik nu geen tijd voor!”

Toen Andie wegging drukte het beertje zijn bruin neusje tegen de tralies net alsof het met Andie wilde spelen.

De storm werd steeds erger. Toen het schip al maar erger naar boven en beneden ging op de woeste baren, kon Andie haast niet blijven staan. Het beertje lag plat op de grond en voelde zich helemaal niet lekker. Andie had geen tijd om medelijden met hem te hebben want hij was bezig met het vastsjorren van de kooien. Toen opeens begonnen de kooien naar het midden te schuiven en voordat Andie tijd had begonnen zij naar de andere kant te schuiven, naar de kant van het schip. Het touw stond strakker en strakker! Zou het houden? Opeens werd Andie door een geweldige klap op het dek geworpen en hij hoorde een vreselijk, schrapend geluid. De dieren beneden in het ruim begonnen vreselijk te keer te gaan en boven op het dek gilden een paar vrouwelijke passagiers. Voordat Andie de kans had om op te staan kwam de scheepsjongen er aan gehold.

„Jan!” schreeuwde Andie, „wat is er gebeurd?” „Een rif,” schreeuwde Jan terug, „wij zijn op een rif gelopen!”

Andie ging vlug achter Jan aan. Toen hoorde hij drie duidelijke stoten op de scheepsfluit. Andie wist wat dat betekende! Nu moesten de passagiers hun reddingsgordels om gaan doen.

Jan draaide zich om en schreeuwde naar Andie: „Heb je de fluit niet gehoord? Schiet op en ga je reddingsgordel halen!”

Andie holde de trap op de gang door naar zijn hut. Daar was zijn vader al bezig om zijn reddingsgordel om te doen en een paar minuten later waren zij weer aan dek. Alle passagiers verdrongen zich om de kapitein. „Vergaat het schip?” riepen zij allen door elkaar. „Neen,” zei de kapitein, „er is geen gevaar — tenminste tot nu toe nog niet. We zijn alleen maar op een rif gelopen en zullen niet zinken als de storm niet erger wordt.”

„Hóelang blijven wij nog hier?” vroeg een man. „Totdat wij er af gehaald worden!” antwoordde de kapitein. Hij vertelde, dat een ander schip gewaarschuwd was.

Andie en zijn vader gingen naar het lagere dek en terwijl zij de trap af gingen hoorden zij een geweldig gekras. „De beren!” riep Andie. „De touwen hebben niet gehouden!” Zij kwamen nog net op tijd om de kooi met de twee beren door de railing heen de zee in te zien gaan! Stukken hout lagen overal verstrooid. Waar was het kleine beertje? Andie kon hem nergens zien! Voorzichtig ging Andie over de natte planken naar de kant van het schip waarvan de railing verdwenen was. Terwijl hij zich aan een paal vastklampte keek hij over de kokende zee. Een beetje verder weg zag hij de kooi met de twee grote beren drijven. Eerst kon Andie het kleine beertje niet zien, maar toen ontdekte hij het. Het was vlak bij de kooi en zwom in het water, maar het zwom van het schip weg inplaats van er naar toe.

„Beren over Boord!!!!” riepen twee of drie lui van de bemanning toen zij naar de kant van het schip kwamen rennen. „Beren over Boord!!!!”

Andie hoorde iemand heel haastig de trap afkomen. Het waren zijn vader en de kapitein. De kapitein gaf bevelen om de reddingsboot te water te laten. Een paar ogenblikken later lieten Jan, de scheepsjongen, zijn vader en een paar andere matrozen zich naar het bootje afzakken. Andie liet zich net zo vlug als al de anderen afzakken en toen hij net in de boot springen wilde, riep de scheepsjongen: „Als-jemenou! Wie heeft gezegd, dat jij mee mocht?” „Jij!” riep zijn vader toen hij zich omdraaide. „Ach, alstublieft, Vader en Jan!” bedelde Andie. „Ik moet toch ook helpen.” „Jij helpen?” lachten ze allemaal, maar toch kon niemand Andie tegenhouden om mee te gaan.

Al heel gauw waren zij op weg naar de drijvende kooi. Toen zij in een diepe geul waren riep Andies vader: „Zij zijn verdwenen! Daar zijn zij weer!” De mannen roeiden zo hard als zij maar konden en draaiden zo dicht mogelijk bij opdat ze de kooi zouden kunnen pakken. Toen zij zich weer naar het schip wendden zag Andie het kleine

beertje. Het zwarte kopje was nog nauwelijks boven water. „Daar is de kleine beer!” riep Andie. „Laten wij hem ook vlug op vissen.” „Het gaat niet,” riep zijn vader, „anders verliezen wij de andere twee!”

„Alsublieft, laten wij hem ook gaan halen!” bedelde Andie. De matrozen bleven flink doorroeien en zij sloegen geen acht op het gebedel van het jongetje. „Dan ga ik hem helemaal alleen redden!” dacht Andie. Toen sprong hij in de donkere golven voordat iemand er erg in had. Andie wist, dat het beertje alleen maar van hem hulp kon verwachten en dat hij hem zou moeten gaan redden.

Hij begon te zwemmen en een grote golf droeg hem hoger en hoger en aan de kim van een andere golf zag hij het beertje. Met lange slagen zwom Andie dichterbij. Opeens voelde hij zich door een geweldige kracht naar beneden getrokken en bevond zich in een diepe geul tussen de golven. Hij was een goed zwemmer maar nog nooit had hij zich zo angstig en zwak en zo klein gevoeld. Hij kon ook het beertje niet meer zien. Toen voelde hij zich weer naar boven gaan. Daar was het beertje! Helemaal uitgeput, het probeerde alleen nog maar boven water te blijven, maar toen het Andie zag probeerde het weer weg te zwemmen net alsof het bang was.

Andie zwom zoals hij nog nooit tevoren gezwommen had!

Eindelijk greep hij in zijn vacht en hield hem goed vast en trok al wat hij maar kon. Plotseling klampte het beertje zijn klauwen aan Andies hals vast en zijn achterpoten aan zijn lichaam. Voor een vreselijk ogenblik dacht Andie, dat zij beiden zouden verdrinken. Toen Andies hoofd weer boven water was, trachtte hij de beer los te krijgen zodat hij weer zwemmen kon. Het leek zo vreselijk lang voordat Andie weer kon zwemmen, zijn armen en benen leken wel lood. Waar was de boot toch?? Hij was totaal uitgeput maar hij bleef toch zwemmen en sleepte de beer achter zich aan.

Hoe hij ooit de boot bereikt heeft weet Andien niet, maar eindelijk werd hij door twee sterke armen gegrepen en werd de boot ingetrokken. Het waren de armen van zijn vader.

„Het beertje.....” fluisterde Andie toen hij in de boot lag.

„Het is hier,” zei zijn vader. „Jij hebt het beertje gered!”

Andie keek naar het hoopje zwarte vacht, dat naast hem lag. Leefde het nog? Toen zag Andie twee dankbare ogen hem aankijken.

Een paar dagen later werd Andie en het beertje door een ander schip opgehaald en veilig aan land gebracht, net als al de andere dieren en de passagiers. Andie mocht het beertje altijd houden omdat hij zijn leven had gered.

Het Toverwoord . . . . .

DOOR JANET CRAIG

HET was een heel moeilijke periode in het leven van Charlotte. Zij was over alles ontevreden; alles zat haar dwars. Zij mocht niet doen wat zij graag wilde; haar vrienden waren zo gewoon; haar tehuis was zo armoedig en zij zelf was ook niet heel veel bijzonder, dat wist zij ook wel.

Deze hele moeilijkheid was teveel voor haar. Het was alsof iets haar gegrepen had en haar in dit lelijke onbevredigende leven sleurde. Het ergste was, dat zij er niet aan kon ontkomen.

Op een zekere dag ging zij tot een vrouw in haar buurt, die een leven leidde zoals zij het met haar gehele hart begeerde. Margaret Ames was aardig, populair en had erg veel talent; haar schein alles mee te zitten in dat leuke huisje in het midden van de mooie tuin met bloemen waar zij in woonde. Zij schilderde die schattige aquarellen, die altijd al verkocht waren voordat zij er mee begonnen was. Margaret was erg vriendelijk en wilde altijd een ieder helpen, daarom durfde Charlotte ook met haar probleem naar haar toe te gaan. In de gezellige Studio stortte

Charlotte haar hele verdriet over haar ongelukkige leven uit. Zij vertelde zelfs de kleinste onderdelen over de armoede en hoe lelijk het was, de teleurstelling, dat zij niet naar school kon gaan, haar onvriendelijke familie, de vrienden, die niets om haar gaven en over zichzelf.

Nadat Margaret een paar vriendelijke woorden van troost had gezegd, zei zij: „Je kunt dit alles veranderen als je maar echt wilt!” „Hoe kan dat?” huilde Charlotte. „Ik wil alles proberen, het geeft niet hoe moeilijk het ook is!” „Als je werkelijk wilt dan is het helemaal niet moeilijk, het duurt alleen maar een poosje. Zie, je moet een zaad voor een ander geheel nieuw leven zaaien en dan met geduld wachten hoe het groeit. En hier is een proef of je werkelijk wilt: Leef vierentwintig uur net als Christus naast je staat en alles ziet. Kom morgen weer terug en we zullen er verder over spreken. Wil je dat doen?”

Charlotte was wel een lid van de kerk, maar nog nooit had zij zo over Christus gesproken — net als hij heel dicht bij je stond en dat je er zo maar mee kon spreken. Een beetje verward en twij-

felachtig antwoordde zij: „Ja, Mevrouw Ames, ik zal het proberen!”

Toen Charlotte laat die namiddag thuis kwam, moest zij helpen het eten klaar te maken. Ze wilde de tafel gaan dekken en nam een gekreukeld tafellaken uit de la. Toen zij het op de tafel legde zag zij dat er heel wat vuile plekken op zaten. Hier kwam voor het eerst de gedachte bij haar op om iets te gaan veranderen. „Als Jezus vanavond met ons zou eten, zou ik dan ook een vuil laken op tafel leggen?” Zij ging een schoon laken halen en meteen bracht zij een paar bloemen uit de tuin mee en zette ze in een vaas. Zij deed de boter op een schoon bordje inplaats van het gebruikte en sned het brood heel zorgvuldig. Zij maakte lekkere aardappelpuree inplaats van de gewone gekookte aardappelen en zij maakte de jus extra lekker. „Als ik geweten had, dat Jezus vanavond hier zou zijn dan had ik zeker een lekker toetje gemaakt,” dacht zij en hoopte alleen maar dat het niet zondig was om Jezus in verband met toetjes te brengen.

„Hebben wij vanavond gasten?” vroeg haar vader, toen hij over zijn brillenglazen naar de tafel keek. „Alleen maar U, vader,” glimlachte Charlotte. Als Jezus hier was, dan zou je natuurlijk ook vriendelijk tegen je familie zijn en je beste kant laten zien. Toen haar moeder, moe en warm nog met haar keukenschort voor aan tafel ging zitten zei zij: „Ik weet niet wat met haar gebeurd

is, ik geloof vast dat er iemand komt voordat we klaar zijn.” Charlotte verslikte heel gauw een lelijk antwoord. Moeder en zij konden de laatste tijd niet zo heel erg goed met elkaar opschieten, zij was ouderwets en kon een jong meisje zoals Charlotte helemaal niet begrijpen. Daarom was zij stil totdat zij iets wist te zeggen dat een beetje aardiger was, er was immers een ongeziene gast bij hen. „Ik kan me niets leukers voorstellen, dan ons huis voor onze eigen familie mooi te maken.” De gehele familie was sprakeloos, het was niets voor Charlotte om zo iets te zeggen. Toen zei vader: „Dat is waar, mijn dochter, jammer genoeg denken wij allen er veel te weinig over na.” Maar Dick, haar broertje zat over haar te lachen... Charlotte kon voelen hoe zij van binnenuit kwaad werd. Niets maakte haar zo woest als wanneer iemand over haar lachte als zij haar uiterste best gedaan had. Nog een ogenblikje en een lelijke opmerking zou alweer ruzie veroorzaakt hebben. Maar zij zei tot zichzelf: „Jezus is hier,” en ze zei niets.

Er was een korte, akelige stilte aan tafel. Dick schaamde zich erg, maar hij wilde het niet bekennen. Heel spoedig was de gehele familie weer gezellig aan het babbelen. „Het is veel beter,” dacht Charlotte, „om stil te zijn als iedereen zo vervelend doet. Het maakt moeder altijd ziek als wij ruzie onder elkaar hebben en ik krijg er hoofdpijn van en bovendien zie ik er lelijk uit wan-

neer ik kwaad ben. Ik geloof wel dat Dick zich heel erg schaamt over zijn grote mond."

Toen de meisjes de tafel gingen afruimen, zei Agnes, het zusje: „Charlotte, het is jouw beurt om af te wassen!" „Goed, hoor!" zei Charlotte. Gewoonlijk was er altijd een groot gevecht over de afwasbeurt, maar vandaag ging Charlotte aan het werk zonder morren. Zij haalde het afwas-teiltje te voorschijn en terwijl zij het hete water er in deed bracht Agnes de vuile borden en schotels de keuken binnen zonder een woord te zeggen, maar opeens barstte zij uit: „Het was eigenlijk mijn beurt. Ik was lelijk en zelf-zuchtig om het jou in de schoenen te schuiven. Ik zal het morgen doen en overmorgen ook!"

„Dat zit wel goed, Agnes. Ik vind het helemaal niet erg om af te wassen."

Tot haar eigen verbazing wist Charlotte dat dit waar was. Als je het met plezier deed, dan was het helemaal geen vervelend karweitje, zoals het altijd leek.

In de huiskamer haalde Charlotte een tijdschrift te voorschijn en begon te lezen. Zij had het zelf mee naar huis gebracht en had het goed verborgen. Na een paar minuten legde zij het neer. Het was geen slecht blad en toch was het goedkoop en laag en helemaal geen goed blad voor een jong meisje. „Zou ik dit lezen als Jezus naast mij stond?" Zij nam het blad en het verdween in de vuilnisbak.

„Charlotte," riep een stem van buiten. „Ga je mee? We hebben

een fuif bij Lucie thuis." Een fuif, een feestje? Zou zij gaan? Jezus ging naar feesten en hielp daar de mensen om met elkaar vreugde te hebben. — De gehele avond bleven deze gedachten bij haar: „Jezus is bij mij!" Zij dacht niet veel aan zich zelf. Zij hielp de meisjes met de versnaperingen. Zij sprak met een jongen, die erg schuw en verlegen was, en trok hem in het vrolijke cirkeltje. Zij deed mee met de spelletjes en vertelde leuke verhalen. Toen zij die avond naar huis ging kreeg zij haar grootste beloning, want zij hoorde iemand zeggen: „Met Charlotte kan je heel wat plezier hebben, hè?" Zij wist wel, dat de meesten niet erg van haar hielden.

Toen Charlotte Woensdag haar proefneming begon, had zij een vrije middag maar Donderdagmorgen ging zij weer naar haar werk. Zij was verkoopster in een manufacturenzaak. Zij hield niet erg veel van haar baan. Haar plannen waren om naar de Universiteit te gaan, maar vaders salaris kon dat niet bolwerken. Na haar studie had zij het zich zo mooi voorgesteld, om als Binnenhuisarchitecte te gaan werken. Het zou prachtig werk zijn om huizen van binnen mooi te maken. Nu vielen al haar voornemens in het water en haar talenten verzuurden in deze doodgewone winkel.

„Jezus gaat naast mij," dacht zij, toen zij de winkel binnenstapte. Zij zei vrolijk: „Goeden morgen!" tegen iedereen. — „Wat is er met juffrouw Kruidje-roer-me-niet ge-

beurd? Ze zei Goeden Morgen tegen me. Iemand moet haar de honderdduizend vermaakt hebben. Ze ziet er zelfs aardig uit.” Dat was een van de opmerkingen, die Charlotte overhoorde. Het was een hele gewaarwording voor haar, want nu wist zij hoe haar collega's over haar dachten. In de winkel merkte zij op, dat Thelma er uit zag alsof zij gehuild had en zij herinnerde zich, dat Thelmas moeder ernstig ziek was.

„Hoe gaat het met je moeder Thelma?” Toen begonnen de tranen weer te komen: „Ze is helemaal niet goed en er is niemand bij haar, als ik maar thuis kon blijven!” „Huil maar niet, Thelma, ik geloof dat ik jouw werk en het mijne zou kunnen doen. Het is niet erg druk op het ogenblik. Ik zal de chef vragen en zien of jij niet naar huis kunt.”

Binnen een paar minuten was zij terug en vertelde Thelma, dat ze naar huis mocht. Toen zei ze iets, dat haar zelf verbaasde, iets wat zo maar in haar opkwam: „Thelma, wij zullen allebij voor je moeder bidden. Vergeet niet, dat Jezus heel dicht bij ons is en alle zieke mensen helpt.”

De lastige klant was haast paars in haar gezicht omdat zij voor een bepaald artikel gevraagd had en die „domme verkoopsters” het niet konden vinden.

Charlotte had een vreselijke hekel aan lastige klanten en deze vrouw behoorde wel tot het aller vervelendste soort. De eerste gedachte van Charlotte was om

haar een ijskoud antwoord te geven en helemaal geen poging te doen om iets voor haar te vinden. Maar dan kwamen deze gedachten bij haar op: „Jezus staat vlak naast mij. Hij zou zelfs tegen deze vervelende vrouw vriendelijk zijn.” Zij glimlachte en zei: „Ik ben er zeker van dat wij nog een klein stukje hebben, mevrouw!” Zij vond het en bracht het naar de toonbank met een lachend gezicht: „Ik ben blij dat ik het voor U heb kunnen vinden.” De vrouw had zich bedaard: „U bent nog eens een verkoopster, waarom hebben ze niet meer van Uw soort?”

De klant was weg en Charlotte merkte op, dat de chef naar haar gekeken had.

„Je kunt zelfs met lastige klanten beter opschieten als je vriendelijk bent,” zei Charlotte en de chef zei: „Daar kun je van op aan, ik zou graag willen dat ieder meisje dit zou willen leren. Het maak je werk zoveel gemakkelijker. Niets vermoeit je meer dan vechten.”

De dag vloog voorbij en Charlotte deed het werk voor twee meisjes en ze was niet eens moe. Om acht uur die avond zat ze weer in de gezellige studio. „Ik heb het geprobeerd, zo goed als ik maar kon, Mevrouw Ames, alles is er anders door geworden. Ik geloof dat ik nu begrijpen kan wat U bedoelt. Natuurlijk zijn er nog dingen, die mij dwars zitten; ik ben nog arm en kan niet naar de Universiteit gaan en nog woon ik in een lelijk huis.....”

„Mijn beste meisje, je hebt het zaadje pas vierentwintig uur ge-

leden geplant. Als je pas gezaaid hebt ziet je tuin er nog niet beter uit en toch is het op weg om mooi te worden. Nog drie maanden en het zal in bloei staan en er zal niets meer lelijk en treurig uitzien. Het gaat met jou precies op de zelfde wijze. Deze struikelblokken in je leven zijn nog niet veranderd maar je bent er mee begonnen. Als je zo voort zult gaan en geduld zult hebben en

afwachten dan zullen vrienden tot je komen en vele deuren zullen voor je open gaan. Je hele omgeving zal prachtig bloeien. Jij hebt het toverwoord, het is: „Christus!“. Dingen veranderen wel eens niet veel door onze zorgen en onze zwakke pogingen; maar Christus kan het doen. Vergeet alleen niet om elke dag heel dicht bij hem te wandelen.” „Ik zal het doen,” zei Charlotte.

* * * * *

Eenzame Zaligheid . . . . .

Neen, U kunt niet op zaligheid hopen, als U begint deze alleen maar voor Uzelf te verwerven.

Langs het pad, dat opwaarts leidt tot vreugde op aarde en heerlijkheid in de hemelen moet U hand in hand gaan met Uw broeder. U moet hem stevig vasthouden, opdat de donkere machten hem niet mee zullen trekken op het pad, dat naar beneden gaat. U moet Uw broeder helpen en hem met U mee nemen om Uw eigen zaligheid te verzekeren.

Heeft U Uw broeder geholpen zoals U het voor Uzelf gedaan hebt? Uw antwoord op deze vraag is beslissend of U in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader zult mogen komen of niet! Het verzaken van deze éne plicht zal de poorten des Hemels voor U sluiten.

U bent niet gelukkig hier op aarde als U alleen bent. U zult ook in de Hemel niet gelukkig zijn in eenzaamheid. De ellende van degenen, die U dierbaar zijn, het lijden van Uw broeders en zusters zullen aan Uw hart knagen en zullen U aansporen om ook voor hun zaligheid te gaan werken. Zaligheid, slechts voor U zelf is een onvolmaakte verrichting. Het Plan van Zaligheid is voor allen. Hebt U daar weleens over nagedacht? De Heer wil elk van Zijn kinderen redden. Elk ongehoorzaam kind, elke verloren ziel zal de vreugde van de Schepper verminderen. Zou God in de Hemel gelukkig zijn als Hij eenzaam was? U kunt deze vragen zelf beantwoorden.

Begin er niet aan om alleen voor U zelf zaligheid te verkrijgen. U zult er in falen! Vergeet niet de buitengewone vreugde, die U zult ontvangen als U iemand er bovenop geholpen heeft, groter is dan de vreugde over hetgeen, dat U voor Uzelf bereikt heeft.

De Apostel uit de oude tijd zeide: „De Heer heeft ons allen uit één bloed gemaakt!” Dit gezegde is als een licht, dat ons tot de heerlijke oorden des Heren leidt.

Voormalig President van de Nederlandse Zending overleed te Salt Lake City

CORNELIUS ZAPPEY

Op Vrijdag, 22 April 1955, overleed in een ziekenhuis te Salt Lake City op zestigjarige leeftijd Cornelius Zappey aan kanker. Cornelius Zappey was President der Nederlandse Zending van 1946 tot 1950.

Hij was een buitengewoon actief lid van de Kerk en een succesvol zakenman in zijn nieuwe Vaderland Amerika. Pas sedert zeer korte tijd was hij eervol ontslagen van het Presidentschap van een andere zending van de Kerk, de „Central States Mission”,

Voor vele jaren was hij eigenaar van de „Holland Furniture Com-

pany" te Salt Lake City, waar hij zeer bekend en bemind was wegens zijn hulp, die hij de leden van de Kerk uit zijn geboorteland verleende. Ter gelegenheid van zijn overlijden vinden wij het volgende artikel in het nieuwsblad „Deseret News“:

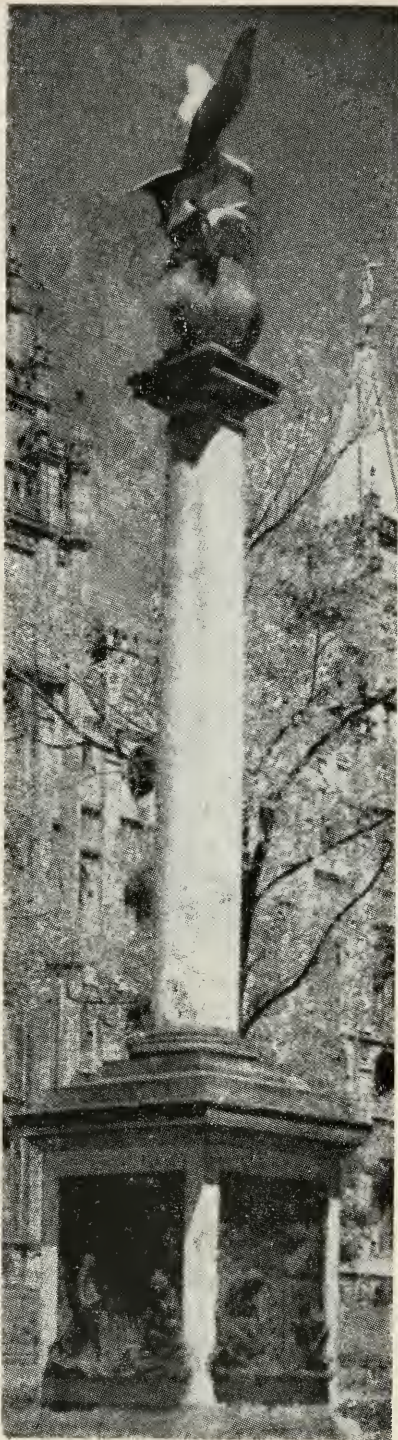
„Aan beide zijden van de Atlantic zijn leden van de Kerk bedroefd over het scheiden van Cornelius Zappey. Zij zullen nooit meer in dit leven de onvergetelijke stem horen, die voor zovelen als een licht in de duisternis scheen. Misschien zullen velen nooit weer een man ontmoeten voor wie dienstbetoon zo een geweldige liefhebberij was.

Toen Broeder Zappey zeventien jaren oud was, ging hij als een bekeerling van de Kerk naar Salt Lake City. Na een paar jaren keerde hij naar zijn geboorteland terug en vervulde twee zendingen. Gedurende deze tijd was hij Assistent Redacteur van de Ster. De oudere leden van de Kerk, die nog in Holland zijn, zullen hem wel in hun harten gesloten hebben wegens zijn vriendelijke houding en zijn hulpvaardigheid en het grote werk dat hij na de laatste oorlog verrichtte in het kader van het Welvaartsplan. Hij en Zuster Zappey verrichtten een wonderbaarlijk werk door de leden hier aan te sporen deze zending weer op te bouwen na de oorlogsjaren 1940—1945. Vele Hollandse ambtenaren zullen zich hem herinneren wegens zijn buitengewone geestdrift en onvermoeide pogingen om hulp voor zijn mensen te krijgen, leden zowel als niet-leden van de Kerk.

Voordat hij in 1940 naar Holland kwam diende hij als een Raadsman in de Hillside Stake. Ook was hij lid van de buitenlandse commissie van de Kerk en benevens deze roeping ook nog President van de Nederlandse Organisatie in Salt Lake City.

Als zoon van Maria van der Most en Lodewijk Zappey werd hij op 13 November 1894, te Rotterdam geboren. Hij trad op 4 October 1918 in het huwelijk met Adriana Meyer in de Salt Lake Tempel. De overlevenden zijn: zijn weduwe, een dochter, Mrs. Mary Jane Stander, beiden te Salt Lake City en zes kleinkinderen. Een broer en twee zusters, Mrs. Clara Brouws, Salt Lake City; Mrs. Gerritje Spader, Tooele; en John Zappey, Los Angeles.

Wij bieden Zuster Zappey, haar dochter en de overige leden van de familie ons diepste medeleven aan en onze oprechte dank voor het schitterende werk, dat President Zappey hier en in Amerika heeft gedaan. Zijn geestdrift om anderen te helpen en zijn onvermoeide pogingen om het Koninkrijk van God hier op aarde op te bouwen, zullen nooit vergeten worden.

Uit dankbaarheid

HET was in het voorjaar van 1848 en het was een moeilijke tijd voor de Heiligen. Het was nog geen jaar geleden toen Brigham Young het eerste gezelschap van Mormoonse pioniers naar dit woeste dal had gebracht. De huifkarren met de ossen hadden nauwelijks stil gehouden en men was er al mee begonnen om een fort uit leemhutten en houtblokken te vervaardigen. Ploegen moesten in de door de zon gearde aarde gezet worden en mais, aardappelen, bonen, boekwijn, knollen en andere gewassen moesten geplant worden. Het zaad was heel laat in de grond gegaan en aller hoop was er op gevestigd.

Gedurende de winter was Brigham Young en vele anderen weer naar Winter Quarters teruggekeerd. In het Zout Meer Dal was de winter zacht maar voedsel was erg schaars. Ongeveer 2000 pioniers aten wilde wortels, onkruid en distels en kookten soep van huiden. — Nu was het weer voorjaar en er was nieuwe hoop. De groene blaadjes van het graan kwamen boven de grond en ook de mais scheen het goed te doen. Er was veel geleden maar de goede aarde zou hen nu verzorgen, hen voedsel geven.

Toen kwam er uit het Oosten van de bergen een verschrikking het dal in trekken. (Op diezelfde tijd begon Brigham Young zijn tocht met de grootste groep van pioniers van de Missouri naar het Zout Meer Dal). De verschrikking was zwart ... sprinkhanen!!! Er waren hele zwermen. Onhandige zwarte beesten, die vlug voorwaarts sprongen, ongeveer 30 cm. met iedere sprong. De herdersjongen John R. Young vertelt, dat het ontelbare walgelijke insecten waren die als een stortvloed van vuil water de bergen afkwamen.

Mannen, vrouwen en kinderen trokken de vijand tegemoet. Grote gaten werden er gegraven. De vrouwen en kinderen jaagden deze beesten met hele hopen tegelijk de gaten in. De mannen ploegden sloten om de velden heen en vele sprinkhanen kwamen in het water om. Men probeerde het met vuur en mensen werden zich met stokken, bezems en touwen, maar de éne golf volgde de andere op en er kwam geen einde aan.

De velden, die eens hun hoop waren, waren hun wanhoop geworden. John Neff, die een graanmolen aan het bouwen was kwam naar John Smith en zei, dat

hij er maar mee op zou houden, want er zou toch geen graan zijn. Zij konden niets meer doen dan bidden. De pioniers baden met alles wat zij noch in zich hadden. Dan op een goede namiddag in Juni kwamen hele wolken van meeuwen aan vliegen. Zij kwamen uit het Noordwesten van het meer vandaan. De vogels krijsten toen zij dichterbij kwamen. Het waren grote vogels; hun koppen en borsten waren spierwit en hun vleugels waren blauw en parelgrijs en hier en daar hadden zij een paar zwarte plekjes.

De meeuwen begonnen de sprinkhanen te verslinden en dan vlogen zij naar de riviertjes, dronken er water en spuwden de sprinkhanen uit en keerden terug om meer te verslinden. Ontelbare dode insecten werden door hen achtergelaten. Zij keerden vele malen terug totdat de plaag overwonnen was en de gewassen voor een groot deel bewaard gebleven waren.

Uit dankbaarheid tot deze vogels werd dit prachtige monument op het Tempelplein te Salt Lake City opgericht en om ons er aan te herinneren, dat wij een Vader in de Hemel hebben, die gebeden verhoort en uitkomst brengt.

Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort en breed is de weg die tot verderf leidt, en velen zijn er die daardoor ingaan. Want de Poort is eng en de weg is nauw die tot het Leven leidt.

(Matth. 7 : 13, 14).

MUZIEK IN ONZE ZENDING

verzorgd door

Elder A. L. Lyon

*

Hoe hoort het?

Het is buitengewoon belangrijk, dat wij in onze vergaderingen, zoals Zondagsschool, Avondmaalsvergadering, Vasten- en Getuigenisvergadering, waar het Avondmaal bediend wordt de juiste muziek in verband met het Avondmaal gebruiken. Wij moeten vooral in onze gedachten houden, dat het Avondmaal op zich zelf een volledige verordening is en dat de muziek er alleen maar voor dient om het met het geheel van de samenkomst te verbinden.

Wij hebben opgemerkt, dat dit in de verschillende gemeenten der zending op verschillende manieren gedaan wordt en dat sommige manieren de geest van het Avondmaal verstoren. Wij verwijzen naar de muziek, die op het orgel of de piano gespeeld wordt voor en na het Avondmaal (afzonderlijk van het avondmaalslied). In dit opzicht zijn wij heel wat van de „Eenheid van Geloof” verwijderd en wij hopen dat dit spoedig hersteld zal kunnen worden. Wij vragen Uw samenwerking in dit opzicht en wij hopen, dat U de volgende suggesties aan zult willen nemen:

In de Zondagsscholen komen de verstrekte voor- en naspelen (nieuwe zullen heel spoedig verschijnen) voor en na de gezamenlijke opzegging; niet voor en na het Avondmaal. Het is niet altijd noodzakelijk muziek na het Avondmaal te spelen, alhoewel dit toegestaan is.

In de Avondmaalsvergaderingen (Vasten- en Getuigenisvergadering) herhaal heel eenvoudig op het orgel of de piano de laatste regel van het lied, dat van te voren gezongen werd dadelijk na de schriftlezing. Speel nooit de eerste regel van een lied hier! De muzikale gedachte moet ten einde zijn voordat het Avondmaal begint en daarom is slechts de laatste regel geschikt. U zoudt anders iets onvolledigs achterlaten en U zou de vergadering onbewust in een rusteloze staat gedurende het Avondmaal brengen.

Onmiddellijk na het Avondmaal in Zondagsscholen en Avondmaalsvergaderingen is het heel passend om (zeer zacht) een Avondmaalslied te spelen. (Een lijst met geschikte liederen zal aan het slot van dit artikel ver-

meld worden.) Dit lied mag eenmaal doorgespeeld worden voordat de vergadering voorgaat en moet niet langer dan 30 sekonden of zo duren. Als er enige moeilijkheid omtrent de muziek in Uw gemeente zou zijn, dan kunt U zich altijd per brief aan Elder A. L. Lyon, Bergsingel 88b te Rotterdam wenden. Het is ons doel de muziek in de Nederlandse Zending te verbeteren en tot het peil van de gehele Kerk te brengen.

Volgende maand zal een nieuwe rubriek in de Ster opgenomen worden, die U alles over het „Lied van de Maand” zal vertellen. Wij hopen, dat dit lied in de Zondagsscholen doorgenomen zal worden gedurende Augustus. Wij zullen ook enige aanwijzingen geven omtrent het spelen, dirigeren en zingen door de Heiligen, om ook dit te verbeteren. Wij sporen alle dirigenten en organisten aan om zich op de Ster te abonneren, daar heel veel

inlichtingen op deze wijze verstrekt zullen worden.

Wij danken U voor Uw medewerking in dit opzicht. Wij zijn er van overtuigt, dat Uw gemeente er veel bij zal winnen als U deze raadgevingen op zult volgen. Mag de Heer U in Uw pogingen zegenen.

Liederen, die als naspel gebruikt kunnen worden.

3*	36	93	167
5	40	101	175
11	47	114	198
13	52	116	200
15	54	121	208
19	58	124	212
21	65	125	215
27	73	132	
29	75*	133	
31	81	136	
33	83	145	
	88	147	
	89	151	
	91	156	

*Speel slechts de eerste acht maten.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

HUWELIJKEN VOLTROKKEN:

Vilders, Annigje; met Pieter Groeneveld te Rotterdam Zuid.

Groeneveld, Pieter; met Annigje Vilders te Rotterdam Zuid.

Van Camp, Jeanne Albertine; met Roger Frans DeLeat te Mechelen, België.

INGEZEGEND:

Wijker, Erna Johanna Hendrika; 3 April 1955 te Vlaardingen.

Wijker, Adriana Maria; 3 April 1955 te Vlaardingen.

Wijker, Wilhelmina Jacoba Johanna; 3 April 1955 te Vlaardingen.

van Ommeren, Mathilde Wilhelmina; 17 April 1955 te Rotterdam Zuid.

Aafjes, Elly; 1 Mei 1955 te Zaandam.

Borsboom, Petronella Cornelia Adriana; 1 Mei 1955 te Vlaardingen.

Teunissen, Peter Arie; 1 Mei 1955 te Nijmegen.

Teunissen, Antonia Petronella; 1 Mei 1955 te Nijmegen.

Teunissen, Jantje; 1 Mei 1955 te Nijmegen.

GEDOOPT:

Lacourt, Gepke Josephine Dijkstra; 24 April 1955 te Amsterdam.
Neuhuys, Yvonne; 24 April 1955 te Amsterdam.
Ekelschot, Johannes Wilhelmus; 25 April 1955 te Haarlem.
Ekelschot, Adriana Cornelia Trijntje Balder, 25 April 1955 te Haarlem.

GEORDEND:

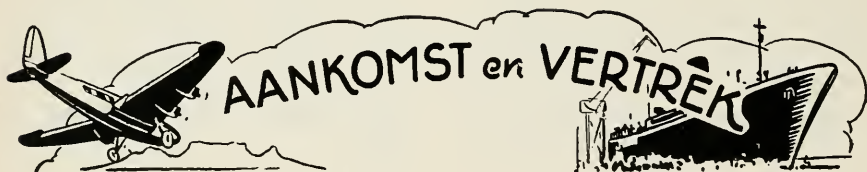
Marda, Willem; als Diaken, 1 Mei 1955 te den Haag.
Peppinck, Johann; als Diaken, 1 Mei 1955 te den Haag.
Pipers, Joseph; als Diaken, 1 Mei 1955 te den Haag.
Malestein, Evert Jan; als Diaken, 1 Mei 1955 te den Haag.
Diddens, Willy Alexander; als Priester, 8 Mei 1955 te Antwerpen.
van der Knaap, Johannes Pieter Adrianus; als Leraar, 8 Mei 1955 te Rotterdam Zuid.
Wiessenhaan, Johannes Teunis; als Diaken, 15 Mei 1955 te Rotterdam Noord.
Wiessenhaan, Robert; als Diaken, 15 Mei 1955 te Rotterdam Noord.

OVERLEDEN:

Schippers, Lucine Boersma; 24 April 1955 te Delft.
Schaap, Cornelis Johannes; 23 Mei 1955 te Eindhoven.

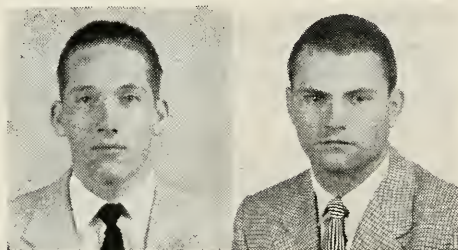
ZILVEREN HUWELIJKSFEEST

Op 26 Juni a.s. zullen Broeder G. L. de Jong en Zuster G. de Jong-de Widt de dag herdenken waarop zij 25 jaar geleden in het huwelijk traden. Wij wensen Broeder en Zuster de Jong met deze dag van harte geluk en bidden, dat onze Hemelse Vader hun op hun verdere levenspad rijkelijk moge zegenen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Ferrin, Calvin D., van Salt Lake City, Utah, naar Amsterdam.
van Oostendorp, Victor Ross; van Salt Lake City, Utah, naar Schiedam.

Calvin Dean Ferrin   Victor Ross van Oostendorp

OVERGEPLAATST:

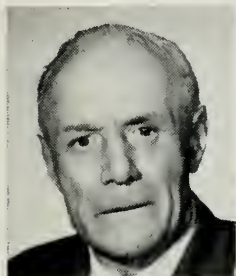
Palmer, Francis A.; van Schiedam naar Amsterdam.
Jongkees, Jeannette I.; van Haarlem naar Rotterdam N.
Smith, Joe Ann E.; van Rotterdam N. naar Haarlem.

VERTROKKEN:

Pieter 't Hart. Aangekomen 25 November 1953. Vertrokken 10 Mei 1955.
Werkzaam geweest: Hilversum als G.P., Rotterdam.

Theodorus Leeman. Aangekomen 17 Mei 1954. Vertrokken 10 Mei 1955.
Werkzaam geweest: Rotterdam en Schiedam.

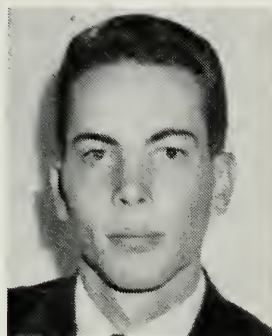
Carlton J. Judkins. Aangekomen 10 November 1952. Vertrokken 18 Mei 1955.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Groningen, Hilversum als G.P., Utrecht
als D.P., Arnhem als D.P. en Amsterdam als G.P.

Theodorus Leeman

Pieter 't Hart

Carlton J. Judkins

Z.H.V. FEEST IN DELFT.

Ook in Delft werd de verjaardag van de Z.H.V. gevierd, zoals U op het kiekje kunt zien. V.l.n.r. zittend: Br. Bovet en Zuster Bovet, Zuster Verburg, Zuster Schutte, Zuster v. d. Staay, Zuster Roelofs. Tweede rij: Elder Musgrave, Zuster van Vliet, Broeder Roelofs, Linda en Ditty Boot.

Moeder

Moeder, 't is al lang geleden,
Maar vergeten ben ik 't niet,
Dat we saam een liedje zongen
Van de Heer die alles ziet.

Moeder, 'k zal het nooit vergeten
Hoe 'k als kind de hemel zag,
En ik jong reeds zat te dromen
Van wat er achter 't sterven lag.

Dat U mij zo mooi vertelde
Van de hemel, waar 't altijd
Licht en schoon en blij zal wezen,
Zonder tranen, zonder strijd.

'k Dank U, moeder, voor 't verhaaltje
Dat U mij van Jezus deed,
't Is een erf'nis voor mijn leven,
Waar ik het geheim van weet.

U kon mooi vertellen, moeder,
O, dat elke moeder 't zo dee',
Ik draag diep in mijn verborgen
Iets van heimwee naar U mee.

(Ingezonden door Arend van der Knaap
Salt Lake City, Utah).